

Daniels bok – nummer fyrtiotre

Avslöjandet av symboliken i förödelsens styggelse i den bibliska profetian

Jeff Pippenger

2024-01-07

Paulus' identifiering av det hedniska Rom som den makt som hindrade påvedömet från att komma till makten år 538 blev det vittnesbörd genom vilket William Miller insåg att "det dagliga" i Daniels bok betecknade hedendomen. William Millers tolkningsram grundade sig på de två ödeläggande makterna: hedendomen, följd av påvedömet. Millers viktigaste upptäckt till stöd för denna tolkningsram var Paulus' vittnesbörd i 2 Thessalonikerbrevet, kapitel två, där Paulus identifierar att det hinder för påvedömet, som frambringades av det hedniska Rom, skulle avlägnas, för att "syndens människa" skulle sättas i Guds tempel och utge sig för att vara Gud.

I Daniels bok följs symbolen "det dagliga", som representerar hedendomen, alltid av en symbol för påvedömet, vare sig detta framställs som förödelsens överträdelse eller som förödelsens styggelse. Ändå hänvisade Kristus, i sin varning till de kristna angående belägringen och förstörelsen av Jerusalem som ägde rum under de tre och ett halvt åren från 66 till 70 e.Kr., till "förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel har talat" som tecknet för de kristna som var i Jerusalem att omedelbart fly. Historien visar att detta tecken inte var en symbol för det påvliga Rom, utan för det hedniska Rom. Tecknet måste kännas igen av de trogna, om de skulle undgå belägringen och förstörelsen. Är "förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel har talat," en symbol för det hedniska Rom eller för det påvliga Rom?

När ni därför får se förödelsens styggelse, om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats — den som läser må förstå — då må de som är i Judeen fly till bergen. Den som är på taket må inte gå ner för att hämta något ur sitt hus, och den som är ute på marken må inte vända tillbaka för att hämta sina kläder. Ve dem som är havande och dem som ammar i de dagarna! Men be att er flykt inte sker om vintern eller på sabbaten. Ty då skall det bli en så stor vedermöda att dess like inte har förekommit från världens begynnelse intill nu och inte heller någonsin skall förekomma. Och om inte de dagarna blev förkortade, skulle inget kött bli frälst; men för de utvaldas skull skall de dagarna bli förkortade. Matteus 24:15–22.

Syster White kommenterar hur denna varning uppfylldes i historien om Jerusalems förstörelse från år 66 till 70 e.Kr., och hon identifierar att fanan, eller den romerska arméns standar, var tecknet för de kristna som ännu befann sig i Jerusalem att fly. Var då "förödelsens styggelse, om vilken Daniel, profeten, har talat" det hedniska Rom, eller var det det påvliga Rom, såsom Miller grundade sitt tolkningsschema på?

William Miller leddes till att förstå båda Roms manifestationer (den hedniska, följd av den påvliga), men han tvingades av den historia i vilken han levde att behandla båda rikena som ett och samma rike. Och naturligtvis är de ett och samma rike, men de representerar också två på varandra följande riken. Driven av den profetiska historien år 1798 var Miller tvungen att behandla Rom i första hand som ett enda rike. År 1798 trodde Miller att Kristi andra ankomst låg ungefär tjugofem

år fram i tiden. Han visste mycket väl att det påvliga Rom hade fått ett dödligt sår år 1798. För Miller fanns det inga andra jordiska riken som skulle följa efter det påvliga Rom, ty Kristus stod i begrepp att återvända.

I den historiska tid där Miller befann sig förstod han att statyn i Daniel kapitel två representerade fyra jordiska riken, ty detta var vad Daniel själv vittnade om.

Och det fjärde riket skall vara starkt såsom järn; ty liksom järnet krossar och underkuvar allt, så skall det, såsom järnet som sönderslår allt detta, krossa och förgöra. Och eftersom du såg fötterna och tårna, delvis av krukmakarlera och delvis av järn, skall riket vara delat; men något av järnets styrka skall finnas i det, eftersom du såg järnet blandat med lerjord. Daniel 2:40, 41.

Miller förstod att det endast fanns fyra riken, och det fjärde och sista riket var Rom, vilket han visste av historien var det hedniska Rom, följt av det påvliga Rom. Det fjärde riket var för Miller, i överensstämmelse med Daniels ord, ”delat”, men för Miller representerade delningen endast en åtskillnad mellan de bokstavliga och andliga aspekterna av Romarriket. Han hade rätt, men hans förståelse var begränsad.

Miller såg inte att uppdelningen mellan hedniskt och påvligt Rom var grundad på den uppdelning som Paulus uppväcktes för att identifiera. Paulus (och Johannes Döparen) identifierade att vid korsets tidsperiod skulle det bokstavliga övergå i det andliga. Utan denna förståelse var Miller tvungen att godta att Rom i huvudsak var ett rike med två faser. Och naturligtvis hade han rätt (men var begränsad). Han kunde inte se att det andliga Rom representerades av det bokstavliga Babylon, ty det andliga Rom (påvedömet) är också det andliga Babylon.

Det bokstavliga Babylon skulle, såsom det första av de fyra rikena i Daniel två, vara en förebild för det fjärde riket, ty det första är alltid en förebild för det sista. Det hedniska Rom hade blivit förebildat av Babylon, men både det hedniska Rom och Babylon förebildade det andliga Rom (påvedömet). Påvedömet var därför det femte riket, och det framställdes genom Babylon. Detta är en grundläggande orsak till att syster White jämför det bokstavliga Israels fångenskap i Babylon under sjuttio år med det andliga Israels fångenskap i det andliga Babylon under ett tusen två hundra sextio år.

”Guds församling på jorden var under denna långa period av obeveklig förföljelse sannerligen lika mycket i fångenskap som Israels barn hölls fångna i Babylon under exilens tid.” Prophets and Kings, 714.

Miller hade därför inga svårigheter att växla mellan profetiska uppfyllelser som mer specifikt identifierade det hedniska Rom och det påvliga Rom. Vi kommer att ge exempel på detta allt eftersom vi fortsätter, men om vi förstår att Miller betraktade det hedniska och det påvliga Rom som ett och samma rike, kan vi förstå varför Miller inte såg något problem i att Jesus hänvisade till ”förödelsens styggelse, om vilken är talat genom profeten Daniel” som en uppfyllelse av det hedniska Rom, samtidigt som han fortfarande förstod uttrycket ”förödelsens styggelse” i Daniels bok som en symbol för det påvliga Rom. Miller kunde inte se de tre förödande makterna, och av denna anledning var hans profetiska ramverk begränsat, även om det var korrekt.

Men hur skall vi förstå avvikelsen i den historiska uppfyllelsen år 66 e.Kr., när det hedniska Rom satte upp sina standar i templets heliga område som en uppfyllelse av Kristi förutsägelse? Är ”förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel har talat”, en symbol för det hedniska eller det påvliga Rom? Svaret på det dilemmat är tämligen enkelt när man inser att det finns tre förödande makter i stället för två. Vi bör börja med syster Whites kommentar till uppfyllelsen av Kristi förutsägelse om Jerusalems förstörelse.

”I judarnas korsfästelse av Kristus låg Jerusalems förstörelse innesluten. Blodet som utgöts på Golgata var den tyngd som sänkte dem i fördärv för denna världen och för den tillkommande. Så skall det bli på den stora slutliga dagen, när domen skall drabba dem som förkastar Guds nåd. Kristus, deras stötesten, skall då för dem framträda som ett hämnande berg. Härligheten från hans ansikte, som för de rättfärdiga är liv, skall för de ogudaktiga vara en förtärande eld. På grund av förkastad kärlek, föraktad nåd, skall syndaren förgöras.”

”Genom många illustrationer och upprepade varningar visade Jesus vad följden skulle bli för judarna av att förkasta Guds Son. Med dessa ord talade Han till alla i varje tidsålder som vägrar att ta emot Honom som sin Återlösare. Varje varning gäller dem. Det vanhelgade templet, den olydige sonen, de falska vingårdsmännen, de föraktfulla byggmästarna, har sin motsvarighet i varje syndares erfarenhet. Om han inte omvänder sig, skall det öde som de förebådade bli hans.” The Desire of Ages, 600.

När Paulus identifierade övergången från bokstavligt till andligt, visar han att den ägde rum under korsets tidsperiod, och det bör noteras att Jerusalems förstörelse är direkt förknippad med korset. Förstörelsen av det bokstavliga Jerusalem, som först fullbordades av det bokstavliga Babylon, fullbordades en sista gång av det bokstavliga Rom, ty Jesus framställer alltid slutet tillsammans med början. Nedtrampandet av helgedomen och hären, som började med Babylons hedniska makt, slutade med Roms hedniska makt.

Den andliga nedtrampningen av det andliga Jerusalem fullbordades av det påvliga Rom, och båda dessa perioder av nedtrampning (bokstavlig och andlig) är förebilder på den nedtrampning av Guds folk som utförs av den tredje ödeläggande makten, vilken i fråga om Rom kallas det moderna Rom.

Det finns tre ödeläggande makter som var och en förföljer Guds folk. Hedendomens drake, följd av havsdjuret, katolicismen, och därefter jorddjuret, Förenta staterna (den falske profeten).

Hedendomen representerades av olika hedniska makter som trampade ner det bokstavliga Israel. Påvemakten trampade sedan ner det andliga Israel under ettusen tvåhundra sextio år, från 538 till 1798. Den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten är det moderna Rom, och också det trampar ner Guds folk under ”stunden” av söndagslagskrisen. De tre ödeläggande makterna – draken, vilddjuret och den falske profeten – framställs också som hedniskt Rom, påvligt Rom och det moderna Rom.

I termer av Uppenbarelseboken sjutton är hedendomen de fyra första kungarna; den femte kungen är påvedömet, och den sjätte, sjunde och åttonde kungen är det trefaldiga förbundet i det moderna Rom.

Och det är sju kungar: fem har fallit, en är, och den andre har ännu inte kommit; och när han kommer, måste han bli kvar en kort tid. Och vilddjuret, som var och inte är, är självt den åttonde och är en av de sju, och det går i fördärvet. Uppenbarelseboken 17:10, 11.

Med avseende på Daniel kapitel två är hedendomen alla fyra rikena, från det bokstavliga Babylon till det bokstavliga Rom. Det andliga Babylon är påvedömet (huvudet av guld), och den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten (det moderna Rom) representeras av den trefaldiga föreningen av det andliga Medo-Persien, det andliga Grekland och det andliga Rom (vars dödliga sår blir helat).

När Jesus hänvisade till "förödelsens styggelse, om vilken är talat genom profeten Daniel", identifierade han ett särskilt "tecken" som de kristna måste känna igen i vart och ett av de tre Rom. Det hedniska Rom, det påvliga Rom och det moderna Rom förföljer alla Guds folk. Den förföljelsen framställs profetiskt som att helgedomen och hären trampas ned. Jesus gav en varning om att denna förföljelse närmade sig för var och en av de tre förföljelseperioderna. När "tecknet" på Roms myndighet placerades i helgedomen, hade tiden att fly från Jerusalem kommit. Jesus använde inte Daniels uttryck "förödelsens styggelse" som en symbol för en jordisk makt, utan som en symbol för det tecken som de kristna behövde känna igen.

"Jesus tillkännagav för de lyssnande lärjungarna de domar som skulle drabba det avfälliga Israel, och särskilt den vedergällande hämnd som skulle komma över dem för deras förkastande och korsfästelse av Messias. Omisskännliga tecken skulle föregå den fruktansvärda kulmen. Den fruktade stunden skulle komma plötsligt och hastigt. Och Frälsaren varnade sina efterföljare: 'När ni därför får se förödelsens styggelse, som omtalats genom profeten Daniel, stå på helig plats — den som läser må förstå — då må de som är i Judeen fly till bergen.' Matteus 24:15, 16; Lukas 21:20, 21. När romarnas avgudiska standar skulle resas på den heliga marken, som sträckte sig några stadier utanför stadsmurarna, då skulle Kristi efterföljare finna säkerhet i flykten. När varningstecknet syntes, måste de som ville undkomma inte dröja. I hela Judeens land, liksom i Jerusalem självt, måste signalen till flykt omedelbart åttlydas. Den som råkade befinna sig på taket fick inte gå ner i sitt hus, inte ens för att rädda sina mest dyrbara ägodelar. De som arbetade på åkrarna eller i vingårdarna fick inte ta sig tid att vända tillbaka för att hämta den ytterklädnad som lagts åt sidan medan de arbetade i dagens hetta. De fick inte tveka ett ögonblick, så att de inte drogs med i den allmänna förödelsern." The Great Controversy, 25.

I avsnittet identifierar syster White "förödelsens styggelse" som ett "omisskännligt tecken", vilket representerades av "romarnas avgudiska baner", som de reste "på helig mark" vid helgedomen. Jesus använde inte "förödelsens styggelse" för att representera någon av det hedniska eller det påvliga Roms makter, utan som ett "tecken". När "tecknet" sattes upp på templets heliga mark, skulle de kristna fly från Jerusalem "så att de inte blev inbegripna i den allmänna förstörelsen". Syster White går senare i samma avsnitt ännu längre och fastslår att Kristi profetia, som angav förstörelsen, hade mer än en uppfyllelse.

"Frälsarens profetia om hemsökelsen av domar över Jerusalem skall få ännu en uppfyllelse, av vilken denna fruktansvärda ödeläggelse endast var en svag skuggbild. I den utvalda stadens

öde kan vi skåda den dom som väntar en värld som har förkastat Guds barmhärtighet och trampat på hans lag. Mörka är de vittnesbörd om mänskligt elände som jorden under sina långa århundraden av brott har bevittnat. Hjärtat mattas, och sinnet försvagas vid betraktelsen. Frukansvärda har följderna varit av att förkasta himmelens myndighet. Men en ännu mörkare scen framställs i uppenbarelsena om framtiden. Det förgångnas vittnesbörd — det långa tåget av oroligheter, strider och revolutioner, ”krigarens stövlar i stridslarm och mantlar vältrade i blod” (Jesaja 9:5) — vad är dessa i jämförelse med den dagens fasor, då Guds återhållande Ande helt skall dras tillbaka från de ogudaktiga och inte längre tygla utbrottet av mänsklig lidelse och satanisk vrede! Då skall världen få skåda, som aldrig förr, följderna av Satans välde.

”Men på den dagen skall, såsom vid tiden för Jerusalems förstörelse, Guds folk bli räddat, var och en som finnes skriven bland de levande. Jesaja 4:3. Kristus har förklarat att Han skall komma en andra gång för att samla sina trogna till sig själv: ’Då skall jordens alla stammar jämra sig, och de skall få se Människosonen komma på himlens skyar med makt och stor härlighet. Och Han skall sända ut sina änglar med starkt basunljud, och de skall samla Hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ände till den andra.’ Matteus 24:30, 31. Då skall de som inte lyder evangeliet förtäras av Hans muns ande och förgöras genom glansen vid Hans ankomst. 2 Thessalonikerbrevet 2:8. Liksom Israel i forna dagar fördärvar de ogudaktiga sig själva; de faller genom sin missgärning. Genom ett liv i synd har de ställt sig så i disharmoni med Gud, deras naturer har blivit så förnedrade av det onda, att uppenbarelsen av Hans härlighet för dem är en förtärande eld.

”Människor må se till att de inte försummar den lärdom som förmedlas till dem i Kristi ord. Liksom han varnade sina lärjungar för Jerusalems förstörelse och gav dem ett tecken på den annalkande undergången, så att de kunde undkomma, så har han varnat världen för den slutliga förstörelsens dag och gett dem tecken på dess annalkande, så att alla som vill må fly undan den kommande vredesdomen. Jesus förklarar: ’Och tecken skola visa sig i solen och i månen och i stjärnorna; och på jorden skola folken gripas av ångest.’ Lukas 21:25; Matteus 24:29; Markus 13:24–26; Uppenbarelsesboken 6:12–17. De som ser dessa förebud om hans ankomst skall ’veta, att han är nära, för dörren’. Matteus 24:33. ’Vaken därför’, är hans förmaningens ord. Markus 13:35. De som ger akt på varningen skall inte lämnas i mörker, så att den dagen överraskar dem oförberedda. Men för dem som inte vill vaka kommer ’Herrens dag såsom en tjuv om natten’. 1 Thessalonikerbrevet 5:2–5.” Den stora striden, 36, 37.

När syster White skrev dessa ord återstod ännu en framtida uppfyllelse av Jerusalems förstörelse. Den vedergällande dom som verkställs över det moderna Rom (draken, vilddjuret och den falske profeten) vid världens slut representerar det slutliga fallet för det andliga Babylon, men det andliga Babylon (påvedömet) föll redan en gång år 1798. Jerusalems förstörelse representerar Guds vedergällande dom över en avfällig kyrka.

Jerusalems förstörelse under de tre och ett halvt åren från år 66 e.Kr. till år 70 e.Kr. är en förebild för den förgörande vedergällningsdom från Gud vid världens slut, som kommer över det moderna Rom (draken, vilddjuret och den falske profeten). Belägringen och förstörelsen av Jerusalem, som fullbordades genom hedendomen från år 66 e.Kr. till år 70 e.Kr., varade exakt tre och ett halvt år.

Belägringen och förstörelsen av det andliga Jerusalem, som fullbordades genom påvedömet, varade i tre och ett halvt profetiska år, från 538 till 1798. Dessa två illustrationer är förebilder för belägringen och förstörelsen av Jerusalem i den ”timme” av söndagslagskrisen som åstadkoms av det moderna Rom. Den sista av de tre förstörelserna av Jerusalem blir omvänd, såsom det framställs i Daniels bok.

Daniels bok börjar med att Babylon erövrar och förstör Jerusalem, och den slutar med Babylons undergång och Jerusalems seger. I vart och ett av de tre slagen gavs ett tecken åt de kristna som underrättade dem om att fly från det kommande kriget. År 66 e.Kr. var det när det hedniska Roms härar placerade sina standar (sina stridsfanor) på helgedomens heliga mark. År 538 var det när ”syndens människa” blev uppenbarad, sittande i Guds tempel (den kristna kyrkan) och utgav sig för att vara Gud, när han det året genomdrev en söndagslag vid konciliet i Orléans. Tvingande söndagsfirande är det som påvedömet identifierar som beviset på sin myndighet över den kristna världen, ty de hävdar (med rätta) att det inte finns något stöd för söndagsdyrkan i Guds Ord, och det faktum att de införde söndagen som gudstjänst dag i kristendomen är ett bevis på att deras hedniska traditioners och sedvänjors auktoritet står över Bibeln.

År 538 skulle de kristna skilja sig från den romerska kyrkan, inte enbart därför att den inte i sanning var en kristen kyrka, utan också därför att tecknet på den påvliga makten hade uppställts på Guds kyrkas heliga plats. Syster White identifierar den skilsmäso- eller avskiljningsprocess i denna historia som inledde den period då Guds kyrka flydde ut i öknen under ett tusen två hundra sextio år.

”Men det finns ingen förening mellan ljusets Furste och mörkrets furste, och det kan inte heller finnas någon förening mellan deras efterföljare. När de kristna gick med på att förena sig med dem som endast var halvt omvända från hedendomen, slog de in på en väg som ledde dem allt längre bort från sanningen. Satan jublade över att han hade lyckats bedra så stort ett antal av Kristi efterföljare. Därefter lät han sin makt verka ännu starkare på dessa och ingav dem att förfölja dem som förblev trogna Gud. Ingen förstod så väl hur man skulle bekämpa den sanna kristna tron som de som en gång hade varit dess försvarare; och dessa avfälliga kristna, som förenade sig med sina halvt hedniska följeslagare, riktade sin kamp mot de mest väsentliga dragen i Kristi lära.

Det krävdes en förtvivlad kamp för att de som ville vara trogna skulle stå fasta mot de bedrägerier och styggelser som var förklädda i prästerliga skrudar och införda i kyrkan. Bibeln godtogs inte som trons rättesnöre. Läran om religionsfrihet betecknades som kätteri, och dess förespråkare blev hatade och förföljda.

”Efter en lång och svår kamp beslöt de trogna få att upplösa all gemenskap med den avfälliga kyrkan, om hon fortfarande vägrade att frigöra sig från falskhet och avgudadyrkan. De insåg att skilsmässa var en absolut nödvändighet, om de skulle lyda Guds ord. De vågade inte tolerera villfarelser som var ödesdigra för deras egna själar och ge ett exempel som skulle äventyra tron hos deras barn och barnbarn. För att trygga fred och enhet var de beredda att göra varje eftergift som var förenlig med trohet mot Gud; men de kände att till och med freden skulle köpas till ett alltför högt pris, om den vanns genom att offra principen. Om enhet kunde

tryggas endast genom kompromiss med sanning och rättfärdighet, då må det bli splittring, ja, till och med krig.” The Great Controversy, 45.

Vi kommer att fortsätta dessa tankar i nästa artikel.

”Evigheten sträcker sig framför oss. Förhänget är i begrepp att lyftas. Vi som intar denna högtidliga, ansvarsfyllda ställning, vad gör vi, vad tänker vi på, eftersom vi håller fast vid vår själviska kärlek till bekvämlighet, medan själar går förlorade omkring oss? Har våra hjärtan blivit fullständigt förhårdade? Kan vi inte känna eller förstå att vi har ett verk att utföra för andras frälsning? Bröder, tillhör ni den skara som, fastän de har ögon, inte ser, och fastän de har öron, inte hör? Är det förgäves som Gud har gett er kunskap om sin vilja? Är det förgäves som han har sänt er varning efter varning? Tror ni på den eviga sanningens utsagor om det som snart skall komma över jorden, tror ni att Guds domar hänger över människorna, och kan ni ändå sitta i ro, lättjefulla, likgiltiga, nöjeslystna?”

”Det är nu inte tid för Guds folk att fästa sina hjärtan vid världen eller samla sina skatter där. Tiden är inte långt borta då vi, liksom de första lärjungarna, kommer att tvingas söka en tillflykt på ödsliga och ensliga platser. Såsom Jerusalems belägring av de romerska härarna var signalen till flykt för de kristna i Judeen, så kommer maktövertagandet från vår nations sida i det dekret som påbjuder den påvliga sabbaten att vara en varning för oss. Då blir det tid att lämna de stora städerna, som en förberedelse för att lämna även de mindre och bosätta sig i avskilda hem på ensliga platser bland bergen. Och nu, i stället för att söka kostsamma bostäder här, borde vi förbereda oss för att flytta till ett bättre land, ja, ett himmelskt. I stället för att använda våra medel till självtillfredsställelse borde vi lära oss att hushålla. Varje talent som Gud har anförtrott oss som lån bör användas till hans ära genom att varningen ges åt världen. Gud har ett verk för sina medarbetare att utföra i städerna. Våra missioner måste upprätthållas; nya missioner måste öppnas. För att framgångsrikt föra detta verk vidare krävs inga obetydliga utgifter. Gudstjänstlokaler behövs, där människor kan inbjudas att höra de sanningar som är för denna tid. Just för detta ändamål har Gud anförtrott ett kapital åt sina förvaltare. Låt inte er egendom bindas i världsliga företag, så att detta verk hindras. Gör era medel tillgängliga där ni kan förfoga över dem till gagn för Guds sak. Sänd era skatter före er till himlen.” Testimonies, band 5, 464.